

Europa i la logopèdia

Quan un ciutadà necessita un tractament logopèdic, no en tots els països d'Europa l'atendran, o no ho faran de la mateixa manera

El proper diumenge, 7 de juny, celebrarem unes noves eleccions al Parlament Europeu, un pas més en la construcció d'un espai comú per viure. Progressivament hem incorporat un marc econòmic comú, una política universitària harmonitzada, una mobilitat de persones i de professionals, i qui sap si en el futur una policia o potser un exèrcit amb bandera única. Som, doncs, en una Europa que integra cultures, llengües i tradicions diferents i que busca harmonitzar els seus marcs legislatius per oferir als ciutadans un espai d'igualtat i de cooperació per a tots.

La igualtat de drets i de deures és una aspiració dels europeistes, però estem molt lluny d'aconseguir-la. El cas de la logopèdia pot ser-ne paradigmàtic. Quan un ciutadà europeu pateix un accident de trànsit o bé un ictus, després d'unes primeres hores d'atenció sanitària urgent, necessita una atenció mèdica hospitalària i normalment passats uns dies necessitarà un

seguir d'atencions rehabilitadores per minimitzar les seqüeles de l'accident. Un dels problemes que haurà d'afrontar és la pèrdua o afectació de la seva capacitat de comunicació. Probablement tindrà dificultats per entendre què li diuen o potser li costarà parlar i els altres no l'entendran, o potser les dues coses alhora. Patirà una afàsia. A qualsevol dels països d'Europa li diagnosticaran la lesió i li indicaran que ha de fer un tractament logopèdic. Però no en tots els països d'Europa l'atendran, o no ho faran de la mateixa manera. No es tracta que en uns estats es segueixin protocols diferents, no... és que hi ha països on l'atenció logopèdica no segueix cap protocol i els tipus d'atenció depenen de factors tan aleatoris com en quin barri viu el pacient i quin centre li correspon. Catalunya és un d'aquests països.

L'atenció logopèdica a les persones amb dificultats en la comunicació ha tingut un fort increment els darrers anys. Gràcies al Pla de Rehabilitació de Catalunya, elaborat pel Departament de Salut l'any 2006, pràcticament tot el territori disposa de centres propis o concertats per al tractament d'algunes de les patologies que afecten la parla, el llenguatge o la veu dels ciutadans i ciutadanes que viuen a Catalunya. Però la regulació de la qualitat de l'assistència és tan laxa que les dife-

rències entre l'atenció rebuda en un centre o un altre pot ser abismal. Amb el mateix diner públic és possible trobar des de tractaments individuals intensos fins a grups de pacients amb patologies diverses i necessitats terapèutiques diferents. En tots els casos, atesos per logopedes d'excel·lent formació i gran dedicació humana, però sotmesos a unes formes de treball en què la seva qualitat no pot donar els resultats previsibles i justos.

I a Europa? Ah! Just aquí al costat tenim una realitat ben diferent. Un veí de Portbou ha d'anar a Figueres i fer tractament en grup en l'horari assignat. Uns quilòmetres més amunt, a Cotlliure, el mateix ciutadà no hauria de moure's del seu poble i podria ser atès de manera individual per una logopeda que ajustaria el seu horari a les possibilitats del pacient i a més amb els honoraris coberts per l'Estat francès.

Encara que les decisions que es prenen a Brussel·les puguin semblar llunyanes a la nostra quotidianitat, l'estat del benestar a què molts altres ciutadans de la Unió tenen dret, ha d'ésser si més no un objectiu a assolir per part nostra.

Europa continua essent un somni per a aquells que encara patim desigualtats de drets i de serveis dins del nostre petit territori autònom.